

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **C O N D E C , spol. s r. o.,** se sídlem Sv. Čecha 1224, Třebechovice pod Orebem, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2010, č. j. 6 Ca 223/2008 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalované Ministerstvo životního prostředí se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2010, č. j. 6 Ca 223/2008 - 60, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 9. 8. 2010, č. j. 6 Ca 223/2008 – 60, zrušil k žalobě společnosti CONDEC, spol. s. r. o. rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 5. 2008, č. j. 276/550/08-Mor, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně společnosti CONDEC, spol. s. r. o. proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2008, č. j. ČIŽP/45/OOO/SR01/0722631.003/08/KPV, a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí o zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší – zpracování a zušlechťování skla, umístěného na adrese Petrovice 15, Týniště nad Orlicí - do kategorie střední zdroj znečišťování ovzduší podle ustanovení § 4 odst. 10 a odst. 12 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů,

a bodu 3.3 v části II a III přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb., a věc vrátil žalovanému Ministerstvu životního prostředí k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán vycházel při svém rozhodování z toho, že v kontrolované provozovně je umístěno technologické zařízení, které slouží nebo může sloužit ke zpracování a zušlechťování skla, jenž je zde buď malováno ručně nebo je k jeho zdobení používán sítotisk či obtisky s následným vypalováním. V protokole o kontrole provedené dne 15. 8. 2007 v předmětné provozovně je uvedeno, že je zde prováděno zušlechťování skla sítotiskem, popřípadě sítotiskem s obtisky, které se následně vypaluje ve dvou různých komorových pecích. Z tohoto protokolu též vyplývá, že v provozovně jsou umístěny dva sítotiskové stroje a že se zde nachází pracoviště pro ruční malování skla. Pracoviště ale není nijak blíže popsáno a není z něho pořízena žádná fotodokumentace. V protokolu o kontrole jsou pouze popsána umístěná zařízení, nejsou však v něm obsaženy žádné údaje, z nichž by vyplývalo, že k tvrzené činnosti dochází. Z protokolu nelze ani dovodit, že sítotiskové stroje jsou využívány právě na zušlechťování skla. I když je v protokolu o kontrole uvedeno, že v jedné z pecí, která vychládala, byly umístěny půllitry, tyto předměty nejsou ani co do materiálu nijak blíže popsány. Z obsahu protokolu o kontrole, ale ani z odborného posudku Ing. T. tedy nelze mít za prokázané, že v provozovně je realizováno zušlechťování skla. Není-li prokázáno, že dochází ke zušlechťování skla, nelze stacionární zdroj zařadit jako střední zdroj znečišťování ovzduší. Pro rozhodnutí o zařazení stacionárního zdroje do kategorie středního zdroje znečišťování by tedy mělo být ze správního spisu patrné, že skutečně dochází k zušlechťování skla sítotiskem, sítotiskem s obtisky či malbou a následným vypalováním. Nelze tedy nepřihlédnout k tvrzení žalobkyně, že není nijak prokázáno zušlechťování skla způsobem předpokládaným nařízením vlády č. 615/2006 Sb. Právě uvedené okolnosti jsou však rozhodné pro zařazení stacionárního zdroje do kategorie středního zdroje znečišťování ovzduší. Pouhé konstatování, že v provozovně jsou umístěna určitá technologická zařízení, která znečišťují nebo mohou znečišťovat ovzduší nepostačuje. Mezi účastníky řízení není sporné, že se jedná o stacionární zdroj znečištění, sporné je ale to, zda jde o zdroj malý nebo střední. Pro zařazení do středního zdroje znečišťování by ale muselo být jednoznačně prokázáno, že v provozovně je prováděna činnost předpokládaná v bodě 3.3 přílohy č. 1 nařízení vlády č. 651/2006 Sb. Takové podklady však chybí. Žalobkyně v podané žalobě proto právem namítá, že pro zařazení předmětného stacionárního zdroje do kategorie střední zdroj znečišťování ovzduší nebyly shromážděny dostatečné důkazy. Není však již opodstatněná další námitka žalobkyně, že žalovaný správní orgán nemohl pro zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší využít rozhodnutí stavebního úřadu v Týništi nad Orlicí. Z ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán mohl využít jako podklad pro rozhodování i poznatky od jiného správního orgánu. Nebylo tedy nezákonné, pokud si Česká inspekce životního prostředí opatřila podklady od stavebního úřadu, které se týkaly provozovny, ve které byl umístěn zdroj znečišťování. Důvodnou nebyla shledána ani další námitka žalobkyně, že Česká inspekce životního prostředí nebyla vůbec oprávněna provádět kontrolu ohledně předmětného zdroje znečišťování. Je tomu tak proto, že tato inspekce podle § 4 odst. 10 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o ochraně ovzduší“) rozhoduje v pochybnostech, zda jde o stacionární zdroj a o jeho zařazení do příslušné kategorie stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší. Má-li tedy České inspekce životního prostředí pravomoc rozhodovat o zařazení do příslušné kategorie

stacionárních zdrojů i z vlastního podnětu, lze dovodit, že je oprávněna provést i vlastní kontrolu tohoto zdroje. Jestliže ze stížností z okolí provozovny získala tato inspekce poznatky o možném zušlechťování skla a o zařazení stacionárního zdroje nebylo dosud rozhodnuto, byla Česká inspekce životního prostředí oprávněna k provedení kontroly. Posléze není opodstatněná ani námitka podjatosti zaměstnance České inspekce životního prostředí, kterou vznesla žalobkyně a jež byla doručena správnímu orgánu dne 23. 1. 2008. Je tomu tak proto, že správní rozhodnutí ze dne 21. 1. 2008 bylo vypraveno dne 22. 1. 2008, tedy dříve než byla námitka podjatosti vznesena. Žalobkyně se proto nemůže dovolávat porušení svých procesních práv z toho důvodu, že k námitce podjatosti nebylo přihlédnuto. Jelikož v dalším řízení bude muset správní orgán doplnit svá skutková zjištění a není zřejmé o jaké podklady bude řízení doplněno, nezabýval se městský soud žalobními námitkami směřujícími k právnímu hodnocení věci a podanou žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný správní orgán jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že posuzovaná technologie je bezesporu stacionárním středním zdrojem znečišťování ovzduší, zařazeným podle bodu 3.3. jako Výroba skla, včetně skleněných vláken, část II a III přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb., kde je jako střední zdroj definováno zpracování a zušlechťování skla (leštění, malování, mačkání, tavení z polotovarů a střepů, výroba bižuterie aj.).

Stěžovatel pak konkrétně vytkl městskému soudu, že nesprávně vyložil ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší, podle něhož je stacionární zdroj definován jako „zařízení spalovacího nebo jiného technologického procesu, které znečišťuje nebo může znečišťovat ovzduší, dále šachta, lom a jiné plochy s možnosti zapaření, hoření nebo úletu znečišťujících látek, jakož i plocha, na které jsou prováděny práce nebo činnosti, které způsobují nebo mohou způsobovat znečišťování ovzduší“. Zákon tedy u technologií předpokládá, že mohou znečišťovat ovzduší a definuje je jako zdroje i v případě, že nejsou momentálně v provozu. Právě proto inspekce leckdy vyžaduje u odstavených zdrojů opatření, která spolehlivě zamezí jejich případnému zprovoznění. Pokud je tedy v provozovně zařízení, na kterém lze provádět zušlechťování skla, potom je takové technologické zařízení zcela evidentně středním zdrojem. Je tomu tak proto, že může znečišťovat ovzduší ve smyslu bodu 3.3 Výroba skla, včetně skleněných vláken, části II a III přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb. Za tohoto stavu protokol o kontrole ze dne 15. 8. 2007, kde je uvedeno, že je zde provozováno zušlechťování skla sítotiskem na dvou sítotiskových strojích, popřípadě sítotiskem s obtisky, které se následně vypaluje ve dvou komorových pecích, popřípadě se dekóry nanáší ručně, dostatečně charakterizuje provozovanou jednoduchou technologii. Co lze více popsat na pracovišti, kde jsou instalovány stroje sloužící k nanášení barevných vzorů na sklo spolu s vypalovacími pecemi, v době kontroly vychládajícími a obsahujícími skleněné půllitry s barevnými motivy? Jak lze více popsat pracoviště pro ruční malování skla a dekorované skleněné půllitry? Na co jiného, než na zušlechťování skla by byly využívány sítotiskové stroje? Ostatně provozovatel zdroje běžně prodává a technologii inzeruje na svých webových stránkách. Provozovatel nezpochybňuje zdobení skla s následným výpalem barev ani v komunikaci s Městským úřadem v Týništi nad Orlicí a s jinými orgány. Požadavek na

pořízení fotodokumentace proto jde vysoko nad rámec kategorizace zdroje a je proto nadbytečný vzhledem k jednoduché dílenské technologii. V případě kategorizace se také nejedná o sankční řízení, ve kterém se striktně přezkoumává, zda se skutek stal, či nikoliv. Jejím cílem je zařadit zdroj s co nejvíce možným přiblížením k technologiím uvedeným v prováděcím předpise (nařízení vlády č. 615/2006 Sb.), kde jsou definovány volněji a kde je jako zpracování a zušlechťování skla uvedeno leštění, malování, mačkání, tavení z polotovarů a střepů, apod. Aktivita správního soudu proto není v souladu se smyslem ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší, podle kterého inspekce rozhoduje v pochybnostech o vymezení stacionárního zdroje a zařazení do příslušné kategorie. Zařazením do kategorie středních zdrojů provozovateli nevzniká žádná újma. Naopak, pod dohledem inspekce, potvrzujícím bezproblémový provoz, může provozovatel snáze čelit neustálým stížnostem sousedů. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně společnost CONDEC, spol. s. r. o. v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nesouhlasí s názorem Ministerstva životního prostředí vyjádřeným v této písemnosti. Nelze přece říci, že pokud je v nějaké provozovně umístěno zařízení, na kterém lze provozovat dekoraci skla a zároveň i řadu dalších činností, že se bez dalšího může toto zařízení podřadit pod bod 3.3 Výroba skla, včetně skleněných vláken, části II a III přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb. a vyvodit z toho závěr o středním zdroji znečišťování ovzduší. Konkrétně sítotiskové stroje v předmětné provozovně jsou zcela univerzální a lze proto na nich potiskovat trička, papír, plast, sklo, keramiku a jiné materiály. Rovněž i pece mají univerzální použití. Lze proto souhlasit se závěrem městského soudu, že žalovaný správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav věci. I kdyby však byl skutkový stav takový, jak tvrdí Ministerstvo životního prostředí, správnou aplikací právních předpisů by nebylo možno ani tak dojít k závěru, že zařízení představují stacionární střední zdroje znečišťování ovzduší. Nemůže souhlasit ani s tvrzením, že provozovateli nevzniká žádná újma tím, pokud má být určitý zdroj zařazen jako střední zdroj znečišťování ovzduší namísto malého zdroje tohoto znečišťování. Je tomu tak proto, že rozsah povinností pro střední zdroje je větší a pro malou firmu dokonce likvidační.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Správní spis obsahuje protokol o kontrole ze dne 15. 8. 2007, která byla provedena v provozovně společnosti CONDEC, spol. s. r. o. v Petrovicích, a to podle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Kontrolu prováděli zaměstnanci České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové, Ing. V. V., Ing. P. V. a Ing. R. K., za provozovatele byl přítomen Ing. Ivan Ládr, CSc, jednatel společnosti. Pokud jde o kontrolní zjištění, v protokolu je uvedeno, že v provozovně, umístěné v bývalé prodejně v obci Petrovice, je prováděn obchod s převážně nápojovým sklem. Je zde provozováno zušlechťování skla sítotiskem, popř. sítotiskem a obtisky, které se následně vypaluje ve dvou různých komorových pecích. Jedná se o komorové pece, pravděpodobně nesériové

produkce. Tisk je prováděn na dvou sítotiskových strojích, v jiné místnosti je umístěno pracoviště pro ruční malování skla s odtahem vzduchu přes strop do okolního prostředí. Prostor, kde jsou vypalovací pece je odvětrán výduchy do okolního prostředí. V době kontroly byla „plochá“ komorová pec otevřena, vychládala a byly v ní umístěny půllitry s dekorem. Podle nařízení vlády č. 615/2006 Sb., část II, odst. 3.3 je provozovna zařazena jako střední zdroj znečišťování ovzduší. Pracoviště malování nebylo v době kontroly provozováno a pracoviště sítotisku rovněž nebylo v provozu. Při vizuální prohlídce nebylo zjištěno, že dochází k čištění znečištěných roštů wapkou před provozovnou a že znečištěná voda zasakuje do země. Ke kontrole bylo předloženo i Zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší z února 2005, zakázka č. 17/05, v němž autor Ing. T. zařazuje technologii dekorování skla, sestávající se z ruční malby, dekorování pomocí snímacích obtisků, potisku skla sítotiskem a ohýbání skla do forem jako malý zdroj znečišťování ovzduší. Podle závěru provedené kontroly bylo zjištěno porušování zákona č. 86/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a naopak nebylo zjištěno porušení zákona č. 254/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Provozovatel byl poučen o tom, že proti protokolu může podat do pěti dnů ode dne seznámení s protokolem písemné odůvodněné námitky ve smyslu § 17 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Zástupce provozovatele ve svém stanovisku obsaženém v protokolu uvedl, že se v provozovně neprovádí zušlechťování skla žádnou z metod uvedenou v odstavci 3.3, a sklo se nevypaluje. Na žádném ze strojů se neprovádí tisk a stejně tak se neprovádí ruční malování na sklo. Ve stanovisku Ing. T. je zdroj znečišťování zařazen jako malý zdroj a Česká inspekce životního prostředí zde proto nemá působnost. Společnost žádné rošty nevlastní a proto je nemůže nikdo umývat wapkou. Případné stížnosti na zápach mohou pocházet z doby měsíců května až července 2004, kdy probíhal zkušební provoz. Od skončení zkušebního provozu probíhá v provozovně režim práce v souladu s kolaudačním rozhodnutím, tj. obchod se sklem, keramikou a porcelánem, při němž dochází k drobným úpravám výrobků, což je zákonem povoleno. Pokud jde o půllitry s dekorem umístěné v otevřené ploché peci, jednalo se půllitry nakoupené i s dekorem, které zvlhly a byly v peci toliko sušeny k expedici (dekor nebyly vypalován). Po zahájení správního řízení a vyjádření žalující společnosti CONDEC, spol. s. r. o. vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát v Hradci Králové, rozhodnutí ze dne 21. 1. 2008, č. j. ČIŽP/45/OOO/SR01/0722631.003/08/KPV, o zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší – zpracování a zušlechťování skla, umístěného na adrese Petroviče 15, Týniště nad Orlicí - do kategorie střední zdroj znečišťování ovzduší podle ustanovení § 4 odst. 10 a odst. 12 zákona o ochraně ovzduší, a bodu 3.3 v části II a III přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podala společnost CONDEC, spol. s. r. o. odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 5. 2008, č. j. 276/550/08-Mor, a současně potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné, a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným

(rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí), a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatel namítá, že z definice stacionárního zdroje, obsažené v ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší (stacionární zdroj znečišťování ovzduší je mimo jiné zařízení spalovacího nebo jiného technologického procesu, které znečišťuje nebo může znečišťovat ovzduší) vyplývá, že ono „zařízení“ je definováno jako zdroj i v případě, že není momentálně v provozu. Proto také inspekce životního prostředí leckdy vyžaduje i u odstavených zdrojů opatření, která spolehlivě zamezí jejich případnému znovu zprovoznění. Pokud tedy bylo v předmětné provozovně zařízení, na kterém bylo možno provádět zušlechťování skla, potom takové technologické zařízení je evidentním středním zdrojem. Je tomu tak proto, že toto zařízení již může znečišťovat ovzduší ve smyslu bodu 3.3. Výroba skla, včetně skleněných vláken, části II a III přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb.

Nejvyšší správní soud má obecně za to, že pouhé umístění technologického zařízení, které sice může v případě zprovoznění potencionálně znečišťovat ovzduší, aniž by ale ve skutečnosti bylo zprovozněno, ještě nevede automaticky k závěru, že jde bez dalšího o střední zdroj znečišťování ovzduší. Jiný výklad by byl protismyslný.

Je tomu tak proto, že prováděcí právní předpis stanoví způsob zařazování stacionárních zdrojů do jednotlivých kategorií (§ 4 odst. 12 zákona o ochraně ovzduší). Oním prováděcím právním předpisem je pak nařízení vlády č. 615/2006 Sb. o stanovení emisních limitů a dalších podmínek provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší, ve kterém je v příloze 1 pod bodem 3.3 uvedeno, že zpracování a zušlechťování skla (leštění, malování, mačkání, tavení z polotovarů nebo střepů, výroba bižuterie, aj.) je střední zdroj znečišťování.

Pro zařazení zdroje jako středního zdroje znečišťování by tedy muselo být prokázáno, že v předmětné provozovně je prováděna činnost předpokládaná v bodě 3.3 přílohy č. 1 nařízení vlády č. 651/2006 Sb. Pro rozhodnutí o zařazení předmětného stacionárního zdroje do kategorie středního zdroje znečišťování ovzduší by tedy mělo být ze správního spisu patrné, že skutečně dochází k provozování zpracovávání a zušlechťování skla sítotiskem, sítotiskem s obtisky či malbou s následným vypálením.

V protokolu ze dne 15. 8. 2007 je uvedeno, že v provozovně - umístěné v bývalé prodejně v obci Petrovice - je prováděn obchod s převážně nápojovým sklem, v níž je provozováno zušlechťování skla sítotiskem, popř. sítotiskem a obtisky, které se následně vypaluje ve dvou různých komorových pecích. Jedná se o komorové pece, pravděpodobně nesériové produkce. Tisk je prováděn na dvou sítotiskových strojích, v jiné místnosti je umístěno pracoviště pro ruční malování skla s odtahem vzduchu přes strop do okolního

prostředí. Prostor, kde jsou vypalovací pece je odvětrán výduchy do okolního prostředí. V době kontroly byla „plochá“ komorová pec otevřena, vychládala a byly v ní umístěny půllitry s dekorem. Pracoviště malování nebylo v době kontroly provozováno a pracoviště sítotisku rovněž nebylo v provozu.

Protokol o kontrole, i když není napaden námitkami proti kontrolním zjištěním, nepředstavuje nezvratný důkaz, jsou-li v průběhu správního řízení předestřeny důkazy, které kontrolní zjištění vyvracejí nebo alespoň vážně zpochybňují.

Z dikce kontrolního zjištění především není patrno, zda bylo v předmětných prostorách provozováno malování skla a sítotiskové stroje byly využívány právě pro zušlechťování skla. Kontrolní zjištění v uvedených směrech neobsahují žádné údaje v tom směru, zda vůbec někdy k popisované činnosti docházelo. Zástupce provozovatele ve svém stanovisku obsaženém v protokolu uvedl, že se v provozovně neprovádí zušlechťování skla žádnou z metod uvedenou v odstavci 3.3 a že se sklo rovněž nevypaluje. Na žádném ze strojů se neprovádí tisk a stejně tak se neprovádí ani ruční malování na sklo. Protokol o kontrole také neobsahuje žádné zjištění stran toho, zda pracoviště sítotisku či malování, byla ve stavu běžného používání (tj. všechny pracovní pomůcky, suroviny a nástroje byly na jednotlivých pracovištích), byť nebyla v okamžiku kontroly obsluhována pracovníky. Zjištění v uvedeném směru mohlo být podpořeno i případnou fotodokumentací. Obdobně je tomu i pokud jde o kontrolní zjištění, že je zde provozováno zušlechťování skla sítotiskem, popř. sítotiskem a obtisky, které se následně vypaluje ve dvou různých komorových pecích. Jedná se o komorové pece, pravděpodobně nesériové produkce. Tisk je prováděn na dvou sítotiskových strojích, v jiné místnosti je umístěno pracoviště pro ruční malování skla s odtahem vzduchu přes strop do okolního prostředí. Prostor, kde jsou vypalovací pece je odvětrán výduchy do okolního prostředí. V době kontroly byla „plochá“ komorová pec otevřena, vychládala a byly v ní umístěny půllitry s dekorem. Dikce zjištění spíše odpovídá závěru kontrolních pracovníků, který si sami vytvořili svým úsudkem, aniž je jejich zjištění doloženo jediným skutkovým důkazem či jinou slovní nebo fotografickou dokumentací. Není tedy jasné, zda kontrolní pracovníci viděli popisované zušlechťování skla nebo provádění tisku na dvou sítotiskových strojích, půllitry s dekorem nejsou ani popsány, pokud jde o materiál, z něhož jsou vyhotoveny, chybí také bližší popis vypalovacích pecí z hlediska jiného možného využití se zřetelem ke stanovisku provozovatele. Protokol o kontrole tedy neobsahuje důkazy o faktickém provádění činností podřaditelných bodu 3. 3 přílohy č. 1 nařízení vlády č. 651/2006 Sb.

Nejvyšší správní soud chápe otázky obsažené v kasační stížnosti, které si klade stěžovatel (je zde provozováno zušlechťování skla sítotiskem na dvou sítotiskových strojích, popřípadě sítotiskem s obtisky, které se následně vypaluje ve dvou komorových pecích, popřípadě se dekóry nanáší ručně, což dostatečně charakterizuje provozovanou jednoduchou technologii. Co lze více popsat na pracovišti, kde jsou instalovány stroje sloužící k nanášení barevných vzorů na sklo spolu s vypalovacími pecemi, v době kontroly vychládajícími a obsahujícími skleněné půllitry s barevnými motivy? Jak lze více popsat pracoviště pro ruční malování skla a dekorované skleněné půllitry? Na co jiného, než na zušlechťování skla by byly využívány sítotiskové stroje?) Na tyto otázky lze však také odpovídat způsobem, který použil jednatel žalující společnosti (sítotiskové stroje v předmětné provozovně jsou zcela univerzální a lze proto na nich potiskovat trička, papír,

plast, sklo, keramiku a jiné materiály; rovněž i pece mají univerzální použití). Pokud pak provozovatel ve svých písemných žádostech a v komunikaci s Městským úřadem v Týništi nad Orlicí nezpochybňuje skutečnost, že v provozovně je prováděno zdobení skla s následným výpalem barev, bylo k tomu možno opatřit potřebné konkrétní důkazy a k nim vyslechnout odpovědného zástupce žalující společnosti.

Nelze rovněž souhlasit s námitkou stěžovatele, že v případě kategorizace se nejedná o sankční řízení, ve kterém se striktně přezkoumává, zda se skutek stal, či nikoliv. Jejím cílem je zařadit zdroj s co nejvíce možným přiblížením k technologiím uvedeným v prováděcím předpise (nařízení vlády č. 615/2006 Sb.), kde jsou definovány volněji a kde je jako zpracování a zušlechťování skla uvedeno leštění, malování, mačkání, tavení z polotovarů a střepů, apod. Aktivita správního soudu proto není v souladu se smyslem ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší, podle kterého inspekce rozhoduje v pochybnostech o vymezení stacionárního zdroje a zařazení do příslušné kategorie.

Podle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní řízení je v tomto směru ovládáno zásadou materiální pravdy. Zákon tedy obecně vymezuje ty druhy správního řízení, kdy je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti. Jedná se o ty druhy správního řízení, v nichž se rozhoduje o uložení povinnosti konkrétní osobě.

Byť v tomto případě nejde o sankční řízení, ale o rozhodnutí České inspekce životního prostředí v tom směru, zda jde o stacionární zdroj a o jeho zařazení do příslušné kategorie stacionárních zdrojů (§ 4 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší), musí toto rozhodnutí vycházet ze skutkového stavu zjištěného způsobem uvedeným v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. Nejde tedy o žádné volnější zjišťování skutkového stavu, ale o regulérní postup, jemuž by měla odpovídat i aktivita správního soudu při přezkoumávání správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud k názoru stěžovatele, že zařazením do kategorie středních zdrojů provozovateli nevzniká žádná újma musí ještě uvést následující.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší mají provozovatelé středních stacionárních zdrojů celou řadu významných povinností, které nepochybně provozovatele zatěžují, byť v zájmu ochrany ovzduší.. Již z tohoto důvodu musí rozhodnutí v uvedeném směru vycházet ze skutkového stavu zjištěného postupem podle § 50 odst. 3 správního řádu.

Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že si správní orgán neopatřil dostatek důkazů pro vydání rozhodnutí o zařazení předmětného zdroje do kategorie středního zdroje znečišťování ovzduší, postupoval v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti napadenému rozsudku městského soudu (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Žalobkyně sice měla ve věci úspěch, ale podle obsahu spisu jí nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Žalovaný v řízení úspěch neměl a proto již z tohoto důvodu nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu